

Hüseyin ATLANSOY ile Söyleşi

Konuşan:
Ali SALİ

1962 yılında Eskişehir'in Mihalıççık ilçesinde doğan Hüseyin Atlansoy, ilk ve orta öğrenimini Eskişehir'de tamamladı. Bir süre Boğaziçi Üniversitesi Temel Bilimler Fakültesinde okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümünü bitirdi. *Diriliş, Yönelişler, Yedi İklim, Bürde, Kayıtlar, İpek Dili, Dergâh, Kaşgar* ve *Hece* gibi birçok dergide şiirleri yayımlandı.

Şehir Konuşmaları kitabıyla 1990 Türkiye Yazarlar Birliği Şiir Ödülüne, *Karşılama Töreni* kitabıyla *Star* gazetesinin 2014 Necip Fazıl Şiir Ödülü'ne layık görülen Hüseyin Atlansoy; evli ve iki çocuk babasıdır.

Eserleri:

- *İntihar İltacı* (1985)
- *Balkon Çıkmazında Efendilik Tarihi* (1987)
- *Şehir Konuşmaları* (1990)
- *İlk Sözler* (1998)
- *Kaçak Yolcu* (1998)
- *Karşılama Töreni* (2005)
- *Yarım Bekleyebilir* (2011)
- *Gösteri Uçuşu* (2013)

“Canına okumayan sözü ne yapacaksın ki”

• *Sevgili Hüseyin, istersen Üstat Necip Fazıl Kısakürek Ödülü’nden başlayalım konuşmaya. Hayırlı olsun, Üstat adına düzenlenen ödülün ilkini sen aldın. Birbirini tamamlayan iki sorum olacak sana: Öncelikle ödül almak denilen duygu nasıl bir duygu? Bunu tamamlayan soru ise: Üstadın ismini taşıyan bir ödülü almak nasıl bir duygu?*

Hani bir kabahat işlersiniz ve yakalanırsınız ya işte tam öyle bir duygu. Yıllar önce bir yerde bir yazarla tanıştırdırken şair olduğumu da eklemiştiniz tanıştıran. Tanıştırdığınız kişinin o bakışını unutamam. Doksanlı yılların sonlarıydı. O bakışın bugünlerde çok da değiştiğini sanmıyorum. Şair ve şairin itibar kaybında milletin hatıra ve hafızasındaki dönüşüm kadar şairlerin de tutumlarının etkisi olduğu muhakkak. İsmimin Üstadın isminin yanına yazılmış olması ise müthiş bir güzellik.

• *Ödülden devam edelim istersen. Ödüle nasıl bakıyorsun? Ödülü bir “marifet - iltifat” ekseni içinde mi değerlendiriyorsun? Yoksa ödülü bir kurum, bir kurumsal yapı olarak mı görüyorsun? Senin cephenden bakıldığında nedir ödül?*

Kazanma kastı olmadan kazanmak biçiminde düşünmek istiyorum. Bizim de içinde olduğumuz kuşak

‘yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır’ sferi içinde büyümüş ‘Kayıpların Şarkısı’ni yaşamış bir kuşaktır. Belki nesil demeliyim. Kurumsal bir yapının bilgiyi ve hayal gücünü kanatlandıracak bir yolu açması ve ısrarla ve ciddiyetle sürdürmesi beklenebilir.

• *Peki ödülün mahalleye, kanton ile “sizinkiler - bizimkiler” ayırımı ile bir bağlantısı olduğu gibi bir yaklaşımın var mı?*

Tanımlayan kazanır. Yazımsal iktidar tanımlama önceliğine ve yeteneğine göre şekilleniyor. Bizimkiler sizinkiler ayırımı ise Habil Kabil’den itibaren sanki hep aynı minval üzere şekilleniyor. Orijinalite ve kendiliğindeliği fitri bir temel üzerine bina edebilirsek ve sözümüzü söyleyebilirsek - yeteneğimize ve nefesimize bakar bu durum- önce sözümüzün olması sonra da hak edebilmemiz gerekiyor. Umarım olur.

• *Necip Fazıl’ı nasıl değerlendiriyorsun? Üstat senin için nedir? Bir şair midir? Bir aksiyon insanı mıdır? Bir muhalif münevver midir? Bir tiyatro yazarı, bir romancı mıdır? Komple bir sanatçı mıdır? Sürekli sistemin gadrine uğrayan bir yazar, bir edebiyatçı mıdır?*

Söylediklerinin hepsi. Üstat Necip Fazıl'ı okumaya başlamam *Esselam* kitabıyla başladı. Hemen ardından *Hikâyelerim* ve *Bir Adam Yaratmak* ile devam etti. 1974 ile 1977 arası. 1977 yılında 15 yaşında iken *Çile*'yi okumuştum. Hemen ardından da *Çöle İnen Nur*. Bir dönem *Bir Adam Yaratmak* kitabını her sene okurdum. Hüsrev kahramanımdı. Necip Fazıl'ın karakter oluşturmadaki başarısı insanı çarpar. *Çile*'deki şiirin iskeletini okura hissettirmeden çatmadaki ustalığı yol göstericidir. *İhtilal* kitabı gazetede tefrika edilirken bir sonraki günü beklemek iftarı beklemek gibiydi. Bunları şunun için söylüyorum: Necip Fazıl sözü olan, sözün kendisine ve vakarına yakışan müthiş bir insandı. Rabbim rahmetinde dinlendirsin.

• *Üstadın şiirine, şiirdeki diline nasıl bakıyorsun?*

Galiba acele ettim. Bu sorunun bir kısmını bir önceki soruda cevapladım. Hassasiyet ve ciddiyet, şiiri üzerine düşünme ve süreklilik en belirgin vasıflarındandı denilebilir. Bu ülkenin sesi sözü olmak üstlenilmesi zor, kuvvet ve kudret gerektiren bir sorumluluk. Necip Fazıl bunu başarıma kastıyla başarmıştır. Sezai Karakoç, Cahit Zarifoğlu, İsmet Özel, Cahit Koytak, Ebubekir Eroğlu, Turan Koç, Arif Ay ve daha sonrasında devam eden 'dil' benzer bir hassasiyeti kendi şairlikleri ve şiirleriyle devam ettirmişlerdir.

• *Gelelim senin şiirlerine... Şiirlerinden önce istersen bu seferdeki yolculuğundan söz edelim. Neredeyse 30 yılı aşkın süredir şiirle uğraşıyorsun. Nasıl bir seferdir bu? 30 yıl olmuş hâlen senin yakarı bırakmıyor?*

Aslına bakarsan ben şiirden kaçıyorum ve şiir beni kaçtığım ilk ve her seferde yakalıyor sanki. Yaşadığım hayatı bir canlılığa tevdi etmesi bakımından ben de ses çıkarmıyorum. Susuzluktan kırılan bir kişinin suya kanması gibi. Taşın taşması gibi. Bir de şu Azrail yoklaması gibi benim için şiir. Her şiir bitiminde ölüyorum sanki. Esaslılarında tabii. Canına okumayan sözü ne yapacaksın ki.

• *Yine şiirlerine geçmeden önce şiir kitaplarının isminden hareketle devam edelim isterim. Şiirler topl-*

mını bir araya getirdiğin kitabının ismi Su Burcu. Buradaki burcun herhâlde ilminücmdaki burçlarla bir ilgisi yok! Belki feleklerle bir bağlantısını kurmak mümkün bu kelimenin, ne dersin? Eflak ile bağlantılandırduğumuzda bu kelimeyi, feleklere yeni bir unsur mu katmış oluyorsun?

Şiirlerin toplu olarak basılması gündeme geldiğinde bir isim bulmak gerekiyordu. *Su Burcu* ismi gerek su, ateş, toprak ve rüzgâra bağlı olarak şekillendirilen kozmoloji öğretilerinde uzun uzun anlatılan burçlardan birisine -ve belki de ilkine- işaret ettiği için gerek şiirin su gibi yanmış olanları kandırmasıyla -her iki anlamıyla- uygun bir isim gibi duruyordu. Rahmetli Alaeddin Özdenören'in içinde su burcu geçen dizemi, bu dizeyi kendim içim ayırdım demesi de etkili oldu.

• *Kitap isimlerinden devam edelim istersen. İlk kitabın 1985'te çıktı. İsmi de "İntihar İlâcı". Kitabın ilk şiirinin açılış mısraları da "sabret gönlüm fırtınaya vakit var / biz her çağda Kızılderili / biz her yerde hep yerdeyiz" diye başlıyor ve devam ediyor... Kitabın çıktığı ve bizim gördüğümüz zamanda üzerimizdeki etkisine girmeyelim istersen bu noktada. Kitabın ismi "intihtar" gibi bir kelimenin sevimsiz de olsa biraz sevimli gösterilmeye işaret etmesinin dönemle ilgisini merak ediyorum. Dönemle kastettiğim; kelimenin, senin kişisel tarihinle bir noktada kesişmesi. Senin kişisel tarihinle olan ilgisi okul ve yaşınla ilgili. İki farklı işareti daha*

var dönemle kastımın. Birisi gündelik hayatla ilgili, 12 Eylül sonrası oluşan ortam... Bir diğer işareti ise özellikle 1970'li yılların ikinci yarısıyla birlikte üretilen edebiyata Sartre, Camus, Kafka üçlüsünün bunaltımlı söylemlerinin görünür biçimde etki etmesi. Kitabın ismindeki "intihar"ın dönemle bir bağı var mı? Bir de intihar, ilâcı olan bir şey mi?

Bugünden bakınca *İntihar İlâcı* içe açık bir kitap sanki. Bilinçaltının bütün şeffaflığı ile neredeyse sakımsız bir şekilde sahne aldığı sözler bütünü. Yaşadığım hayatı kendimce alan kaydırma diye adlandırdığım, daha sonra bir örneğini Apollaniare'de görüp faydalandığım bir teknikle söylenivermiş sözler bütünü. 1980 sonrası dönemde etkileri süren adını saydığım Sartre, Camus'nün yazdıklarının üstüne düşen bir Yasin-i Şerif gölgesi tanımlaması yapılmıştı *İntihar İlâcı* çıktığında. Bana çok açık, başkalarına çok kapalı gelen bir şiir karakteri. Bir dil genişliği ve bu genişlik içinde hızlı yol almak, seri ve şaşırtıcı hamlelerde bulunmak. İntihar sevimli değil. Bir inanmış için saçma hatta. Yaşadığımız dönem içinde tuhaf bir şekilde hayata anlam katmak gibi varoluşsal bir karşılığı olabilirdi. Kavurucu diyebileceğim bir dış dünya ve bunun şiddetli bir izdüşümü vardı hayatımda. *İntihar İlâcı* dışında bir şiir yazamazdım.

• *Sonra 1987'de ikinci kitap çıkarıyor: Balkon Çıkamazında Efendilik Tarihi. Daha isimden ve kitabın ilk*

şiiirinin açılış mısralarından bir "humor" içine çekileceğimiz açık bir biçimde görünüyor: "Ya! / İntihar ilâcı şairi geri döndü. / İçeride yapamamış. Öyle çok kişi var ki içeride yapamayan." N'oldu? Nereye geldik? İçerisi neresi? İntihar İlâcı'ndan "içeride yapamayan"a nasıl geldik? Hangi efendiliğin tarihidir bu?

Balkon Çıkamazında Efendilik Tarihi ilk kitaptan ve ağır bir hastalıktan sonra çok kısa bir sürede yazıldı. Bir omurga dikkati. Gözden işitmeye geçiş denemesi. Hayatımı mimikler ve susuşlarla sürdürürken kesik kesik de olsa konuşma ve dışarı çıkma cüreti. Bir sözüm vardı ve söylemeliydim. İlk kitabın büyüünden sıyrılıp insani olanı tekrar ve tekrar yeni bir form ile söylemeliydim. İlk iki kitap için sol kollu bir boksör benzetmesi yapılmıştı Kutlu tarafından.

• *Ardından "Şehir Konuşmaları" geliyor. Şimdilik sadece isimlerden devam ediyoruz. "Şehir konuşması" yapabilmek için bir "efendilik tarihi" mi yazmak gerekiyor? Yine kitabın ilk şiiirinin açılış mısralarından hareket ederek söylüyorum bunu. Seslenme makamundasınız. "Beyazlar giydiler üstüme ey halkım" diyen bir makam burası. "Toprağın yanından geçersin", ama "Ani bir güneşle mahremliklerini farkeder / Eline el değdirmezdim bulut gibi kızların" diyebilen bu makam nasıl bir makam? Kızların mahremliklerinin aniden görülmesinin bu kadar*

güç olduğu bir dönem miydi yaşamız, ya da kızlarla ilişkilerimiz?

Bir bakıma doğruydum Mustafa Ağabey'in tanımı. Ancak iki sağım vardı galiba. *Şehir Konuşmaları* ile kent içinde, içinde bir şehir taşıyan insanı bütün şenliği içinde söylemeye çalıştım. Bu ülkede yaşamının sevinci ve zorluklarını söyledim.

• **Şehir konuşmaları yaparken “kaçak yolcu” durumuna düşmek nasıl bir şey? Şehir konuşmaları yaparken senin kaçak yolcu konumuna geçişin arasında sekiz yıl gibi bir zaman aralığı var. Kaçak Yolcu'nun da ilk şiirinin açılış mısralarına bakalım mı? Yoksa her şeyi “dönüyor” gösterenlere mi bırakalım açılış mısralarını? “Kaçak Yolcu” merhum Ramazan Dikmen'in hatırasına adanmış. Kitabın diğer bölümlerinden üçü de Yusuf Ziya Cömert, Ömer Lekesiz, İhsan Deniz için. Ramazan Dikmen ve diğerlerine de kaçak yolcu gözüyle bakabilir miyiz? Kaçak Yolcu nerden çıktı?**

Ölüme, dirime, aşka dair sözlerimiz vardı. Ve bizler rahmetli Ramazan Dikmen, Yusuf Ziya, Necat Çavuş, İhsan Deniz, Osman Konuk bu sistemin, bu dünyanın kaçak yolcularıydık. *Kaçak Yolcu* şiir ve kitap bütünlüğünü merkeze aldığım ve şiir dilini yenilediğim bir hamle oldu.

• **Araya bir yedi yıl daha giriyor ve çıkageliyor “Karşılama Töreni”. Yine ilk şiirin açılış mısraları... Fakat**

Susuzluktan kırılan bir kişinin suya kanması gibi. Taşın taşması gibi.

Bir de şu Azrail yoklaması gibi benim için şiir.

bu defa kitabın ikinci şiirinin açılış mısraları da devrede olmalı bence. “Okumaz, yazmaz biri”, “kayıksız bir yabanıl” olma şansını o dönemlerde bile çoktan yitirmemiş miydik? Tamam, “güzeliz”, ama “fotoğrafımız yok”sa bu güzelliği gösterme şansımız var mı? Yine isimden devam ediyoruz gördüğün gibi... “Şehir konuşması” yaparak gösterebilir miyiz bir türlü gösteremediğimiz güzelliğimizi? Karşılama Töreni senin için mi yapılacak? Sonuçta bir konuşma yapma mevkinde, bir kralısın da aynı zamanda. Yoksa sen mi seni dinleyenlere bir karşılama töreni düzenliyorsun?

Evet evet. *Karşılama Töreni*'nde karşılanan ben değilim. Karşılayanım yani. Bir ping varsa pong olmalıdır diyelim. İnsanın yeryüzü serüvenini söyledim kendimce. Bu kitapta ironik tavırdan tamamen uzaklaştım. Şehir-den uzakta yaşıyordum. *Kaçak Yolcu* sonrasında tekrar kitap çıkarma zorluğunu yaşadım.

• **Karşılama Töreni'nden “yarını bekleyebilmek” için araya bir 6 yılın daha girmesi gerekmiş. “Yarın” beklemeli mi? İlk şiirin açılış mısralarından hareket edelim yine! “Satrancı bilmemek” “bütün sevda oyunlarının galibi” olmayı garantiler mi? Ortada bir galip varsa mağlup bizler mi oluyoruz? Ezeli ve ebedî mağluplar bizler miyiz?**

Ayrıca niçin “bekleyebilir”miş ki “yarın”? O zaman “yarın” aynı zamanda “beklemek”ten başka bir şey değildir mi diyeceğiz? Hiç gelmeyecek olan mıdır “yarın”?

Bir yar varsa “yarın” yara ilişkindir. Yani uçurum ve sevgiliye. *Yarın Bekleyebilir*, aslında bir hamle sırasıdır. Hamle sıramı savdım yani bu kitapla. Şiirin aynı zamanda bir Azrail yoklaması olduğunu duyumsadığım bir kitaptı. Ve çok eğlenceli.

• **Fakat “Gösteri Uçuşu” için fazla beklememiz gerekmiyor. İki yıl sonra başlıyor “gösteri uçuşu”. Yine ilk şiirin açılış mısralarından hareket edersek, “gösteri uçuşu” yapmak sanki çok zormuş gibi geliyor: “Lehime değil hiçbir şey son olmasan / İçimde dışımda büyüyor tuhaf bir lehlak / İnsem rumda kışlarım / Çıksam her yer Allahın nefesi.” Halen isimler üzerinden devam ettiğimizi aklımıza getirirsek “gösteri uçuşu” neyi ima ediyor? “Gösteri” üzerinde durursak neleri de birlikte ima etmek gerekir? “Uçuş” bir şair olarak seni tavsif ederken kullandığımda iyi bir dayanak noktası oluşturabilir herhalde. “Uçuş”, düz anlamıyla alındığında olumsuz bir tedaisi (çağrışımlı) yok mu? Öte yandan “her yerde Allahın nefesi”nin ayırda olan biri için “uçuş”un te-daileri neleri ima eder?**

Gösteri Uçuşu bir bakıma bütün bir hayat serüvenimin bir solukta söyleniverdiği bir kitap. Bir kapanış kitabı. Malum, kartal, uçuşuyla gökyüzü-

nü değil kendini tamamlar. Bütün eksikliğine rağmen buna cüret etmiştir. Hani her şarkı başladığı sessizliğe geri dönermiş ya öyle işte. İlk iki kitabın sferine bir selam. Ölüme, dirime ve aşka esaslı bir selam çakma girişimi.

• **Hüseyin Atlansoy’un şiiriyle merhum Cahit Zarifoğlu’nun şiiri arasında bir akrabalık görüyor musun? Zarifoğlu şiiri nedir senin için?**

1988 yılında Nehir Yayınlarının bürosuna gitmiştim. Rahmetli Akif İnan ve Mustafa Çelik vardı. Bir iki konuşmadan sonra Akif Bey bana dönerek sen bizim Cahit’e benziyorsun demişti. Bu sözü şiirlerimden hareketle mi yoksa hâlime bakarak mı söyledi bilmiyorum. Bu beni sevindirir, çünkü bir emaneti alıp rüyayı sürdürmek güzeldir.

• **İstersen meseleyi biraz farklı bir alana taşıyalım... Türk şiiri için birtakım dönemlemeler yapıyor. Bilmem kaç kuşağı gibi... Bu dönemlemelere nasıl bakıyorsun?**

Doğrusu on yıllık dönemlere bağlı olarak yapılan tanımlama ve tasnifleri hiç anlamıyorum. Belki zamanın ruhuna bağlı olarak yapılan biraz da kolaycılığa yaslanarak yapılıyor bu tasnifler. Aynı coğrafyada aynı gökyüzü ve sfer altında yaşayan söz ehlinin bir sınıflamaya tabi tutulması belki. Her insanın yaşadığı hayat ile gördüğü rüya aynı değil oysa. Hele ki her sanatçı ya da şairin söylediği, eylediği birbirinden farklı. Ve bu farklılık yani kendilik farkı kişileri kendi kılıyor.

• *Senin de şiir yayınlamaya başladığın dönem için 1980 kuşağı gibi bir adlandırma yapıldı. Bu adlandırma üzerine neler söylemek istersin? Mesela kendini 1980 kuşağı içinde görüyor musun? Bu kuşağın özellikleri üzerine bir şeyler söylenebilir mi? O yıllarda şiir yayınlamaya başlayanları ortak bir payda üzerinde bir araya getiren unsurlar var mı? Nedir o unsurlar?*

Evet evet. Bir seksen kuşağı var. Bir de derin seksen kuşağı. Yalnız bu dönemle kayıtlanabilecek bir durumu işaret etmiyor. İnsanı en insanî, en yalın hâliyle ele alabilecek bir kuvvet ve kudreti sözünde taşıyabilenler ile taşıyamayanlar ayırımı yapılabilir belki. Bu beraberinde tarihin bir döneminde anlamlı bir sözü, kelimeyi ve cümleyi söyleme sözde durma ve şarkıyı sürdürme gayretindeki kişilerin her birinin kendilikleri mahfuz kalmak koşuluyla ‘söz meydanında’ bulunmalarına işaret ediyor. Ve denilebilir ki bu meydana herkes giremez. Yalın ve yalnız yaşamak gibi bir bedeli var. Bu insanları bir araya getiren en önemli neden ise anlamlı bir cümleyi hem birlikte hem de her birinin ayrı ayrı kendi kelimeleriyle söyleyebilme yetenek ve kudretine haiz olmalarıdır. Bu dönemde çıkan kitap isimlerinden bile çok esaslı bir cümleye ulaşabilirsiniz.

• *1980 kuşağı denilebiliyorsa 1990 kuşağı da denilebilir mi? Böyle bir dönemleme üzerine ne düşünüyorsun?*

İntihar sevimli değil. Bir inanmış için saçma hatta. Yaşadığımız dönem içinde tuhaf bir şekilde hayata anlam katmak gibi varoluşsal bir karşılığı olabiliirdi. Kavurucu diyebileceğim bir dış dünya ve bunun şiddetli bir iz düşümü vardı hayatımda.

Bir kere seksen kuşağı dediniz ise doksan niye denilmesin. Ya da iki binler. Ancak bu on yıllık dönemlere bağlı olarak yapılan sınıflamalara o dönemde bulunduğu varsayılanları belirlenmiş bir tarih aralığının mahpushanesine tıkıştırırverme kolaylığını da içeriyor sanki. Her şey aynı kalsın diye her şeyi değiştirme kurnazlığı sanki.

• *Günümüz Türk şiiri üzerine neler düşünüyorsun? Türk şiiri nereye gidiyor? Umutvar mısın Türk şiiri hakkında?*

Günümüzde şiir yazan ya da yayınlamayı sürdüren şairler kendi şiirlerinin özgül ağırlığı ya da hafifliği ile kendi şairlikleri ile var oluyorlar. Tıpkı geçmiş dönemlerde olduğu gibi. Sevdiğim, kendime yakın bulduğum şairler ile çok uzak bulduğum şairler var. Ve hiç unutmadığım bir kural. Herkesten öğrenilecek bir söz vardır. Ben umutvarım. Varlık iyidir.

• *Sanal âlemin sunduğu birtakım kolaylıkların Türk şiiri üzerine olumlu bir etkisinin olduğunu söyleyebilmek mümkün mü?*

Hem olumlu hem de olumsuz etkilerinin olduğunu söylemek mümkün. Olumlu etkisi eğer bir sözünüz var ise bunu söyleme imkânının önünü açması. Olumsuz etkisi ise bir sürü çer çöpün de ortalığa -yani mediumdan gelen sosyal medyaya- saçılmasından dolayı sözün ve itibarının düşmesi, laf düzeyine indirgenip algılanması.

• *Senin de şiir yayımlamaya başladığın dönemde edebiyat dergilerinin etkileri daha mı baskındı? O dönemde okul hâline gelebilmiş edebiyat dergilerini andıran ya da o etkiye sahip dergiler var mı?*

Son şair ya da son dergi diye bir şey yok. Eskiden de şimdi de okul olabilecek yön duygusuna ve dirayetine sahip dergiler oldu, olacak. İyi ki bu böyle. Eskiden daha çok mecmua kelimesinin anlamına yakın bir şekilde aynı anlayışta bulunan kişilerin birlikteliği söz konusu idi. Bu durum bazı dergilerde sürüyor. Bazı dergiler ise bir derleme niteliğinde. Seçeceksiniz. Seçiminiz sizi gösterir.

• *Senin de içinde bulunduğun “kuşak”tan şairler üzerine, o şairlerin şiirleri üzerine söyleyebileceğin şeyler var mı? O kuşaktan tuttuğun şairler var mı? O şairlerin şiirlerinin hangi özellikleri seni cezbediyor?*

Bizim şairlerimiz kahramandır. Gerek benden önce yazmaya başlayıp sürdürenler gerek aynı dönemde yazdığım ve yazmayı sürdürenler ve sonradan yazmaya başlayanlar bir sözleri olmaları ile değerli ve önemlidir. Ben

o günlerden bugüne o şiirleri nasıl söyleyebildiklerine hayret etmişimdir. Bir Necat Çavuş, bir Osman Konuk, bir İhsan Deniz, bir Mehmet Ocaktan, bir Cafer Turaç, bir Ali Sali, bir Erdal Çakır, bir Akif Kurtuluş, bir Selim Erdoğan, bir Adnan Özer, bir Seyhan Erözçelik şiiri -ismini anmadığım daha bir çok şiir var- nasıl yazılabilir hep hayret etmişimdir. Her birinin kendilerinin olan bir toprakları ve gökyüzleri, bir evren tasavvurları var. Ve müthişler.

• *Türk şiirinde geleceğe kalacak şair var mı bugün şiir yayımlayanlar arasında? Geleceğe kalacağına inandığın bu şairlerin özellikleri sana göre neler?*

Herhâlde vardır. Ancak ben sınıfta kalanları, sınıf tekrarlarını, ikmale kalanları da tutuyorum. Haylazları yani. Sanki daha büyük bir kalpleri var.

• *Bitirşi şiirde usta/çırak ilişkisiyle yapalım mı? Şiirde böyle bir ilişkiye nasıl bakıyorsun? Bir de şiir konusunda bir büyüğün dizinin dibine oturmanın gerekli olup olmadığı üzerine ne düşünüyorsun? Bunu da sormadan geçemedim...*

Verili olanla, verilmiş olanla yetinip kendi kanatlarını unutup uçabilme yeteneğini kaybedeceklerse hiç böyle bir ilişkiye kalkışılmasın denilebilir. Eğer ki yeni sferlerin, yepyeni söyleyiş biçimlerinin kapılarını açacaksa elbette. Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki ‘Kapıları duvarlara asmışlar’.

• *Söyleşi için çok teşekkür ederim.*

Selam ederim.